

Лютий Р.В.

(КПІ ім. Ігоря Сікорського, м. Київ)

РУСЬКА МОВА ТА ЇЇ МІЖНАРОДНИЙ ПРАВОВИЙ СТАТУС

Україна зазнала несподіваного воєнного нападу з боку країни терориста. Як у 1939 р. Польщу було атаковано гітлерівськими військами, як у 1941 було атаковано Радянський Союз, 11 вересня 2001 р. – Сполучені Штати. Україна – 24 лютого 2022 року.

Президент США Д. Байден напередодні нападу заявляв, що небезпечно конфліктувати з «другою армією світу». В цих словах була величезна доля істини, але він, як і решта політиків світу, не повною мірою розумів, яка найбільш небезпечна зброя цієї терористичної країни. Це не танки, яких уже майже не залишилось. Не літаки, які вже декілька місяців бояться піднятися в небо. І не артилерія, яка і зараз залишається ще дуже потужною. Навіть не нафта і не газ, якими терористи шантажують всю європейську й азійську спільноту.

Їхня справжня зброя – ментальна. Те, що неможливо ні перемогти, ні знищити на полі бою. Називається вона «Російська мова». Там, де вона є, туди поступово спрямовує свої пазурі «русскій мір». Там же обов'язково знаходяться його адепти, які «запрошують» себе визволити.

Чи здатні принести позитивний результат радикальні рішення щодо заборони російської мови та спілкування нею? Щодо державних установ, державних службовців та документації – немає жодного сумніву, що всі вони, як прийнято в цивілізованих країнах, мають повністю перейти на державну українську мову.

При цьому залишаються люди, особливо старші за 70 років, які, на жаль, вже ніколи рідну мову не вивчать. Є національні меншинства (угорці, кримські татари, німці, поляки, литовці та інші), яким буде і надалі дозволено спілкуватися своїми рідними мовами та вивчати їх в школах. У цьому плані заборону «терористичної» мови можливо дійсно представити як дискримінацію.

Історія нам нагадує, що в 1930-х рр. вивчення німецької мови в СРСР вважали пріоритетним, а перед 1812 р. (напад Наполеона I) в росії інтелігенти

розмовляли не руською, а французькою мовою. В Україні ще наприкінці 2021 р. майже половина населення розмовляла «російською». Ніяких історичних аналогій? Зло рветься туди, де воно відчуває себе комфортно!

В процесі історичного становлення мов виникла важлива термінологічна помилка. **Руська** мова – це мова Київської Русі. Цю мову після багатостадійної реорганізації використовують зараз як церковно-слов'янську в храмах багатьох слов'янських країн. Московський патріархат також використовує її, але як зброю: багато вірян не переносять перехід церкви на українську, внаслідок чого шукають належного прихистку і захисту в московських попів.

Слід однозначно визнати, що слово «русська» мова не має жодного відношення до слова «**російська**». Російська імперія виникла у 1721 році, а Київська Русь – більш ніж на 1000 років раніше. І мова, якою зараз говорять у москві, історично **ЇЙ НЕ НАЛЕЖИТЬ!** Однак, на превеликий жаль, саме цю зброю вони використовують проти всього світу: захищають «русськоговорящих», тобто «русських», від чого тільки завгодно, навіть від повітря, яким ті дихають. Під час цього захисту кількість загиблих «русськоговорящих» завжди перевищує кількість тих, хто їх «ображає».

Москву необхідно обов'язково позбавити інструменту маніпулювання «російською» мовою. В такому разі світ врятує не тільки «русськоговорящих» у країнах колишнього СРСР, а також і у країнах колишнього Варшавського договору, відбере найпотужнішу зброю у «другої армії світу». Натомість руська мова, мова Київської Русі та України, має жити як культурна спадщина і нею мають користуватися вільні люди.

У світу є багато механізмів закріплення інтелектуальної власності та культурної спадщини за окремими особами та цілими народами. Якщо композитор склав мелодію – вона належить виключно йому, якщо поет написав вірші – вони належать поетові. Мова є культурним надбанням цілого народу, і у випадку руської мови цей народ однозначно не московський.

Висновок: Необхідно прийняти кардинальних заходів, щоб на міжнародному рівні закріпити руську мову як культурну спадщину Українського народу. Це може бути виконано через структури ЮНЕСКО, ООН, можливо через

механізм міжнародного патентування щодо права інтелектуальної власності на це культурне надбання. В такому разі мова перестане «належати», як вони завжди вважали, московському народові, і у нього не залишиться жодних приводів для нападу на будь-яку країну. Ментальну зброю буде переможено. Така перемога не менш важлива, ніж реальна на полі бою.

**Барабаш М.Ю.^{1,2}, Колесніченко А.А.¹, Писаревський Б.Ю.¹, Литвин Р.В.^{1,2,3},
Сезоненко А.Ю.¹, Лук'яненко І.В.^{1,2}, Биба Є.Г.^{1,2}, Ямшинський М.М.^{1,2},
Мініцька Н.В.^{1,2}, Петришин М.М.^{1,2}, Ромашкіна М.А.¹, Бобошко Є.М.^{1,2}
(¹ТЦ НАН України; ²КПІ ім. Ігоря Сікорського; ³ІПМ ім. І.М. Францевича, НАН
України, м. Київ)**

ОСОБЛИВОСТІ СТРУКТУРОУТВОРЕННЯ ТОНКИХ ПЛІВОК МІДІ НА СКЛЯНИХ ПІДЛОЖЖЯХ

E-mail: mbarabash@nasu.kiev.ua

У теперішній час отримання тонких плівок металів і напівпровідників стає все більш актуальним завданням. Сучасна мікроелектроніка ґрунтується саме на тонкоплівкових технологіях [1]. Одними з найпоширеніших методів нанесення тонких плівок та шарів товщиною близько сотень і тисяч нанометрів є методи вакуумного напилення. Такі методи забезпечують одержання плівок заданого складу та геометричного профілю з високою відтворюваністю. Острівцевими плівками прийнято називати тонкі конденсати, які складаються з безлічі ізольованих один від одного мікрочастинок. Важливою особливістю острівцевих плівок, отриманих в умовах високих перенасичень, є істотно нерівноважний характер їх форми та структури [2]. Еволюція структурно-морфологічних параметрів спричиняє нестабільність електрофізичних характеристик плівкових систем.

Тонкі плівки міді отримано за допомогою модернізованого вакуумного поста ВУП-5М методом термічного випаровування у вакуумі. Достовірну інформацію про структуру плівок металів одержано в результаті здійснення комплексних електронно-мікроскопічних та рентгеноструктурних досліджень, виконаних з використанням стандартних методик, детально описаних в [3].